

РЕШЕНИЕ

№ 137

гр. Перник, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ КР. ВЕЛИЧКОВ

Членове: ЛОРА Р. СТЕФАНОВА
ИГНАТ АС. ТИМОФЕЕВ

при участието на секретаря РОЗАЛИЯ ИВ. ЗАФИРОВА
като разгледа докладваното от ИГНАТ АС. ТИМОФЕЕВ Въззивно
гражданско дело № 20241700500120 по описа за 2024 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

С решение № 8 от 08.01.2024 г., постановено по гр.д. № 333/2023 г., Районен съд Брезник е осъдил на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ Прокуратурата на Република България да заплати на Р. Г. П. следните суми като обезщетения за претърпените вреди в резултат на незаконно наказателно преследване за престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК, изменено впоследствие в обвинение за престъпление по чл. 343б, ал. 2 вр. ал. 1 НК, за което е бил привлечен като обвиняем по ДП № 10/2010 г. по описа на Районно управление Трън:

- 1500 лв. обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 13.07.2021 г. до окончателното ѝ заплащане;

- 2600 лв. обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва от 13.07.2021 г. до окончателното ѝ заплащане.

Искът за присъждане на неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над уважения размер от 1500 лв. до пълния предявен размер от 5000 лв.

Срещу решението, в частта, в която исковете са уважени, е постъпила въззивна жалба от Прокуратурата на РБ. Сочи се, че извършените по досъдебното производство действия са в рамките на правомощията на прокуратурата и са законосъобразни, поради което от тях не са настъпили твърдените от ищеца неимуществени вреди. Поддържа се още, че настъпването на такива морални страдания не е доказано. По отношение на претендираното и присъдено обезщетение за имуществени вреди се заявява, че стойността на заплатените адвокатски възнаграждения по наказателното дело пред съдебните инстанции не отговаря

на размера по НМРАВ. Сочи се също, че адвокатските пълномощни не били въз основа на утвърдени образци. По тези съображения се иска отмяна на решението в обжалваната част и пълно отхвърляне на исквете.

Въззиваемата страна не е подала отговор на жалбата. В открито съдебно заседание моли решението да бъде потвърдено.

По валидността на решението и допустимостта му в обжалваната част:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

Първоинстанционното решение е валидно – постановено е от надлежен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, при спазена форма на съдебния акт, като в него е изразена по ясен начин волята на съда.

То е обжалвано в цялост, поради което съдът следва да се произнесе по допустимостта във всичките му части. Същото е допустимо - налице са процесуалните предпоставки за съществуване и упражняване на правото на иск по предявената претенция, като първостепенният съд се е произнесъл при спазване на диспозитивното начало в исковия процес (чл. 6, ал. 2 ГПК).

По правомощията на съда относно правилността на решението:

По въпросите за правилността на решението съдът е ограничен от конкретните оплаквания в жалбата освен когато следи служебно за интереса на някоя от страните, констатира нарушение на императивна материална норма (т. 1 от ТР 1/2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС) или нищожността на правни сделки и отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор, ако нищожността произтича пряко от сделката или от събраните по делото доказателства (ТР 1/2020 г. по тълк.д. № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС).

В обхвата на горепосочените правомощия Окръжен съд Перник намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По предявените иски с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ в доказателствена тежест на ищеца е да установи, че в резултат на незаконно повдигнатото му обвинение е претърпял претендираните неимуществени и имуществени вреди (разноски в съдебната фаза на наказателното производство).

Установява се от приложеното по делото в цялост наказателно производство, че Р. Г. П. е привлечен като обвиняем по реда на чл. 219 НПК с постановление на разследващ полицай от 03.09.2020 г. по ДП № 10/2020 г. на РУ Трън, пр.пр. № 965/2020 г. на РП Перник за това, че на *** в ***, ул. „****“ е управлявал МПС – лек автомобил „Форд Ка“ с рег. № *** с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно – 1,89 на хиляда, установено по надлежния ред – престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК.

Наблюдаващият прокурор е внесъл в съда обвинителен акт за същото деяние, като му е дал правна квалификация по чл. 343б, ал. 1 НК. В съдебно заседание от 11.12.2020 г. обвинението е изменено, като е преквалифицирано за престъпление по 343б, ал. 2 НК предвид съдимостта на подсъдимия. С присъда № 9 от 09.04.2021 г., постановена по НОХД № 41/2020 г. на РС Трън, подсъдимият е признат за невинен по обвинението. Присъдата е потвърдена с решение № 48 от 13.07.2021 г., постановена по ВНОХД № 176/2021 г., и е влязла в сила на 13.07.2021 г.

Предвид това, съдът намира, че сочените в исквата молба и признати от първия съд неимуществени вреди, изразяващи се в стрес и безпокойство, са логична и естествена реакция при всеки един човек, спрямо когото е повдигнато и поддържано едно незаконосъобразно обвинение. При правилно приложение на критериите на ППВС 4/1968 г. на основание чл. 52 ЗЗД първият съд е определил обезщетение за тези неимуществени вреди в размер на 1500 лв. Конкретно – наказателното преследване е продължило малко повече от десет месеца, спрямо обвиняемия не са били взети мерки за неотклонение, същият

е оправдан с присъда на първоинстанционен съд. Ето защо в тази част обжалваното решение следва да бъде изцяло потвърдено.

Установява се също така, че по повод на незаконно повдигнатото му обвинение и за обезпечаване на защитата си пред наказателния съд ищецът е сключил два договора за възмездно процесуално представителство – от 02.12.2020 г. и от 16.06.2021 г. По тези договори той е заплатил две отделни възнаграждения – 2000 лв. за защита пред РС Трън, и 600 лв. за защита пред ОС Перник. Поначало заплатените възнаграждения за защита в наказателно производство за незаконно обвинение представляват имуществени вреди. Размерът на тези вреди в случая обаче следва да се определи след съответна преценка на направеното от ответника и подлежащо на разглеждане в настоящото производство възражение за прекомерност на адвокатските възнаграждения (Р. № 116 от 22.05.2019 г. по гр.д. № 4121/2017 г. на ВКС, I V ГО). Към датата на сключването на договорите за процесуално представителство минимално дължимото възнаграждение за защита пред наказателния съд за една инстанция е възлизало на 600 лв. плюс допълнително възнаграждение от по 100 лв. за всяко следващо първото съдебно заседание – чл. 13-14 НМРАВ (ред. ДВ, бр. 68 от 31.07.2020 г.). С оглед на липсата на фактическа и правна сложност на наказателното производство настоящият съд намира, че следва да определи дължимите възнаграждения именно в така посочения минимален размер. Пред първата наказателна инстанция договорно упълномощения защитник е участвал в пет съдебни заседания, поради което възнаграждението му следва да се намали като прекомерно от 2000 лв. на 1000 лв. Договореното възнаграждение за защита пред втората наказателна инстанция е в обсъдения минимум, поради което не подлежи на намаляване. По тези съображения искът за имуществени вреди се явява основателен само до сумата от 1600 лв. (=1000+600) и решението на първия съд следва да бъде отменено в частта, в която е присъдено обезщетение за имуществени вреди за разликата над сумата от 1600 лв. до сумата от 2600 лв., ведно със законната лихва от 13.07.2021 г. до окончателното ѝ заплащане.

В обобщение, обжалваното решение следва да бъде изцяло потвърдено за присъдената сума от 1500 лв. като обезщетение за неимуществени вреди, както и за сумата от 1600 лв. като обезщетение за имуществени вреди. В частта, в която е присъдена разликата над 1600 лв. до 2600 лв. като обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва, решението следва да бъде отменено, като вместо това искът по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ бъде отхвърлен за същата тази разлика.

По разноските:

С оглед изхода на въззивното производство решението на първия съд следва да бъде коригирано и в частта за разноските. Пред районния съд разноски претендира и доказва да е сторил само ищецът в размер на 1010 лв., от които на основание чл. 78, ал. 1 ГПК му се следват 40,79 % или 411,97 лв. Следователно обжалваното решение следва да се отмени в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски за разликата над сумата от 411,97 лв. до сумата от 544,87 лв.

Пред въззивния съд разноски се претендират и доказват също само от ищеца като въззиваем. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК от общо сторените разноски в размер на 600 лв. му се следват 453,66 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 8 от 08.01.2024 г., постановено по гр.д. № 333/2023 г. на Районен съд Брезник, **в частта**, в която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Р. Г. П., ЕГН *****, обезщетение за имуществени вреди в резултат на незаконно наказателно преследване за престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК, изменено

впоследствие в обвинение за престъпление по чл. 343б, ал. 2 вр. ал. 1 НК, за което е бил привлечен като обвиняем по ДП № 10/2010 г. по описа на Районно управление Трън, **за разликата над сумата от 1600 лв. до сумата от 2600 лв.**, ведно със законната лихва от 13.07.2021 г. до окончателното ѝ заплащане, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от Р. Г. П., ЕГН *****, срещу Прокуратурата на Република България иск за обезщетение за имуществени вреди с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за разликата над сумата от 1600 лв. до пълния предявен размер от 2600 лв.

ОТМЕНЯ решението и в частта, в която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Р. Г. П., ЕГН *****, разноски в първоинстанционното производство за разликата над сумата от 411,97 лв. до сумата от 544,87 лв.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Р. Г. П., ЕГН *****, сумата от **453,66 лв.**, представляваща разноски във въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____